

Молодежка

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 9-10 (127-128)

ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ

1955

БУДЕМО ПЕРШИМИ

Приїхали до табору з постанововою бути першими, бути прикладом гарної пластової поведінки. Вісімкох юнаків.

Знали, що не легко вибитися на перших, що не легко перемогти у змаганні, який триватиме чотири тижні. Але — коли хочемо ними бути, будемо ними — сказали собі й посадовою, з першого дня перебування в таборі стали здійснювати постанову.

Першим завданням поставили собі: Прапорець чистоти мусить бути наш!

ранком наступного, і через багато інших днів, на невисокому маєтку перед шатром лопотів радісно вітря, він — прапорець чистоти.

Один одного перевірював, один одного контролював, а вже найбільше до того уваги прикладав — гуртковий.

Вибігаючи останнім з шатра на раннє зірку, оглядався на шатро, на шатра сусідів і підносив вчевнено голову второж:

— Ми будемо першими!

І так було...

**

Кілька днів пізніше — дижур у кухні.

І це треба виконати, найголовніше — столя мусить блистіти разом зі складом чистотою. До праці! І вже шарудять щітки і в кінцевому ефекті —

— Найкращий дижурний гурток! — зголосують з кухні команді тaborу.

А ранком струнчиться перед командиром гуртковий, щоб прийняти для гуртка зірбне призначення, за словесні й прикладне виконання обов'язку...

**

І чергуються таборні дні. Багаті змістом, виповнені зайняттями, сповнені метушливістю життя у

тверді рямки вишкільного табору... — Перші вони на зайняттях, перші у пластовій поведінці! Амбітні

Перехід кладкою по дорозі на верх Аль-Гонкін (Мандрівний гірський табір ватаги „Бурлаки“)

хлопці, добре пластиуни! Прикладні! — стверджує команда.

**

А там котрогось дня праця коло басейну. Ослася земля на насипі навколо басейну, треба її підвезти, вирівнати заглибини, треба засипати травою... Дві години зайнять кожного дня для старших юнаків...

— Працювати будемо на три зміни — пояснюю командант. По п'ять тачок і зміна функцій. Зараз двох працює джаганом, двох насипає землю до тачок, двох відвозить і ще двох розрівнює...

І кипить праця. Напружуються ще незвичлі до фізичних зусиль м'язи, рухаються запопадливо, якось інакше, як попередники — мусить ствердити командант.

Півтора години і перевезено тридцять тачок землі.

За тиждень при тій самій праці. Тоді було тридцять, але нині буде сорок! — голосить командантові гуртковий...

І сорок буде!

Те, що п'ятнадцять хвилин часу призначено на купіль в басейн прийшлося посвітити на здійснення цього задуму — не важче! Важливіше те, чого хотіли!!!

Блестять гордістю юнацького завзяття очі гурткового, коли стискає їхому руку командант, висловлюючи чергове призначення...

**

На прощальній ватрі виструнчується один по одному юнаки, одержуючи таборові відзнаки за зразкову поведінку, за першість... за те, що були прикладом...

Поміж відзначеними — вони були першими!

Покидаючи табор, залишили за собою в зразковому порядку шатро...

**

— А як мій син поводився на таборі! — запитував один з батьків.

— Ваш син — один з найкращих учасників табору!

І було багато радості і в очах члена команди...

**

Від їх знаєте усіх, учасники цьогорічного вишкільного табору „Кінів“ на Вовчій Тропі.

Це були юнаки шостого шатра.

Вони перемогли вас у цьогорічному змаганні у пластовій грі волем бути першими, спільною волею бути найкращими...

Хто іх переможе в наступному році?

Чорний Джек

БРАТЕРСТВО МАЛІХ ЗВІРИКІВ

Трапилася ця зворушила пригода, недавно, у нашій місцевості, яка побудована в давньому лісі і тому захована всі поміж високими деревами. Трапилася вона не людям, але маленьким звірікам, які, як побачи ти, так само любляться, як діти, і так само собі помагають.

Наша хата також скована поміж деревами. Наш город виходить на ліс, якого ще ніколи не рубали і через який трудно перейти, такий він зарослий кущами і малими деревцями. В тому лісі живе багато малих звіріків, які часто приходять до нашого городу і балзяться в нім, як малі діти. Найвеселіші є білки-сірострипки та зайчики-побігачики.

Є також багато в нас пташок, сered яких найкраща синя птиця, яка нагадує українську сойку, але більша від неї і прибрана гарним синім пір'ям. Є також дуже гарні червоні птиці, що їх називають кардиналами.

Але це ще не все населення лісу, серед якого стоять хати нашої оселі. Високі дерева ховають поміж своїм галузями також інших мешканців, яких тільки рідко можна бачити. Саме з такими рідкими звіріками в нас недавно стала пригода. Хочу її розказати юнакам і новакам-приятелям малих звіріків, не тільки тому, що вони люблять, як і я, оповідання про наших маленьких приятелів з лісу, але також тому, що з твої пригоди ми можемо багато навчитися.

Одного дня малі еноти (гасооп) бавилися, стрибаючи по дереві. Робили це, як звичайно, вечором, бо з днів їхніх мама не дозволяє їм виходити з-поміж густого листя високих гілок дерев, на яких вони живуть. Несподівано з бічної вулиці виїхало авто й освітіло їх ярким світлом. Наші звіріки так перестрашилися світла, що не зважаючи на обережність, почали тікати по дереві в гору. Один з них заліз між висилено дерево і там застрия тає міцно, що не тільки не міг вилізти з-поміж них від, але навіть не міг ворухнутися. Коли його братчик (а може сестричка) побачив це, зліз з дерева і стравився допомогти йому видобутися з пастки. Але люди з авта побачили це і прийшли до дерева. Братчик енот перестражений спочатку втік, але по якімось часі, зворушений голосним плачем узв'язненого, зліз надолину і, не зважаючи на людей, що були зібрані коло дерева, намагався всім силами витяг-

нути в'язня з пастки. Він же втік навіть, коли прийшов фотограф і наставив проти його апарат. Все ж таки ніяк не міг допомогти йому. Не міг витягнути малого. Також ніхто з людей, які зібралися коло дерева. Зумів витягнути малого щойно місцевий ловець, який є також капітаном нашого амбулансового товариства. Братчик звіріка, чи може сестричка, ввесь час без страху старався помагати капітанові і коли той вже звільнив звіріка, тоді вони обое

Маленький енот намагається безуспішно добути братчика з ущелини

разом побігли і сковалися на самім вершині високого дерева, де чекала на них їх мама, яка цілій той час розумічливо кликала об обоє маліх до себе.

Ця пригода зворушила всю нашу оселлю. Не тільки діти, але й старші з подивом і признанням опонідали собі ще довго після того, як то дві малі звірки любляться і як собі дономагають у біді.

Місцевий часопис описав всю пригоду і помістив навіть кілька зімок з твоєї історії. Щоб ознайомити з геямами твої пригоди наших пластиунів, пішли да редакції часопису попросити, щоб мені позичили ті зімоки. Там мені подарували фотографії, які посилаю до нашого пластового часопису.

Робіть те, що вам призначено. Не підайте занадто великих надій і не жадайте забагато.

Емерсон

Звільнений з ущелини малій енот біжить по стовбуру дерева чимської до мами

Може з цієї пригоди і ви дечого навчитеся і ще більше будете любити малих звіріків, які, я нам розповідалі в пластовому таборі, є такі ж діти матері — природи, як і ми самі.

Мая Падох

ДЕ ВИ — ОЗОВІТЕСЯ...

Коли московські большевики напали на Україну в 1920 році й не в силі була ветоється молоді українська армія — тоді багато українців з Великої України були змушені покинути Рідну Землю й переїхати жити на чужину — до Польщі.

Військо інтерновано в таборах й уряд України з урядовцями міністерств зупинилися місті Тарнові. Тут в короткому часі постало про міністерство освіти українська гімназія для дітей українців, які мешкали в Тарнові.

За доногою учителя природи постав про гімназії природничий гурток, який робив прогулки й видавав журнал «З життя природи».

Був це дуже бліан журналінський. Писали його руково або машинкою спеціальним чирилом і потім відбивали на шапографії. Виходило 20-30 примірників для членів гуртка. Кілька прімірників виснівали нашим приятелям, мік ними Леся Петлюра в Парижі, яка з власною ініціативою прислава гроши на видання журналу.

В тому журналі писали свої спостереження з природи або уміщали зображення з 1-3 класів гімназії. Тепер ти учні є дорослими людьми: Юрко Сорока є лікарем, Анатолій Олєнко — інженером, Борис Іванницький — теж інженером. Про інших відомостей не маємо а були такі молоді автори: Е. Приходько, Нора Іваненко, Л. Григорович, А. Марущак, В. Завадська, Г. Корчинська, Ляля Іваненко, Г. Архипенко й інші. Дописували до журналу ще Дарусь Дмоховська з Перемишля — тепер лікарка в ЗДА або в інших краях поселення.

Кліч іх всіх відлукнутися та підтримати пластові журнали «Молоде Життя» та «Готуйсь» своїми дописами, спомінами та прийти з матеріальною підтримкою, як то робили майже 35 літ тому.

Ваш був учитель Леонід Бачинський.

ПРОБА ЗЕЛЕНОЇ ШКІРКИ

На сходинах гуртка Вовків, гуртка, що плекав індіанські звичаї, вирішено, що прихильник Зеленої Шкірка вже може перейти проби вояна. Найближчі суботи було свято, тимто гурток вибрався на дводенний табір до недалекого ліса.

Ранком усі зібралися за містом на умовленому місці. Дві години ходи й Вовки в лісі. Скоро скинули вібрація й передалися в індіанський стрій. Тепер провідник, що тут сповідав ролю ватажка племені Вовків, розділив працю. Одні ставили вігвами, другі потім і багаття, треті збрали дрова. Сірий Вовк, поставив соняшний годинник. Встромив у землю прута, довкола вілзнив колесо, а на його крузі вбив у рівних відступах 24 кілки. Тепер щойно 6-та година, тінь паде просто на захід, де є перший кілок, більший від інших. Поляна кипіла життям, але Вовки звичаєм усіх індіанських племен поводилися тихо — тихесенько. Не зрадила б їх там ватра, зложена зі самих сухих берверів, що горіли майже без диму.

Вже всі таборові роботи покінчені. Ватажко гукнув на Зелену Шкірку й каже:

— Воєнна рада старших Вовків назначила тобі, Зелена Шкірко, на сьогодні день проби. Сьогодні ти будеш мати змогу показати, що вміеш, докажеш, чи гідний ти дістати знамена правдивого вояна. Ось тут маєш ніж. Іди в ліс і зроби собі лук та стріли. Та вважай ні не принеси сорому племені Вовків!

— Не принеси сорому Вовкам!
— Не принеси сорому, Зелена Шкірко — завили Вовки гуртом.

Зелена Шкірка поклонився і зник у гущавині. Та заки сонце вспіло пересунути тінь прута від одного кілка до другого, він уже вернувся. В руках держав лук і стріли й обличчя заливалася хвиля радості. Він підійшов до багаття, де вже Вовки сиділи за сідіанцями і подав первішому з них лук і стріли. Цей натягнув тятиву, оглянув основною стріли й подав сусіда. Мовчики передавали це собі Вовки. А Шкірка, хоч як хотів вичитати на іхніх обличчях похвалу, чи догану, не міг. Вінці вже ватажко оглядає. Попробував тятиву й обізвався:

— Лук, хоча з ліщини, є сильний, досить великий. А тятиви сплетена з поясків молодої кори лозини, хоч трохи загруба, але зате міцна. Такі ж стріли. От, що має вістря з тяжкого і твердого каменя, є добра, коли хочемо заглушити ворога. Уф!

Лук добрий! Чи прайду кажу, Вовки?

— Уф, уф! Лук добрий, Старий Вовче — відгукувалися Вовки гуртом.

Зелена Шкірка врадуваний. Початок пішов добре! Він присівся до багаття й „зробив око“ до кухаря. Йому дуже хотілося їсти. Сірий Вовк, що саме куховарив, уже виділював Шкірці його пайку сідіання, коли промовив Старий Вовк:

— Ні, Сірий Вовче, не давай йому їсти. Нині день проби Зеленої Шкірки і нині він піде в ліс і сам оборониться перед ворогами й сам здобуде собі поживу. Я дав йому лише сірники. Це й найбільше, що можемо нині для цього зробити.

— Так, Зелена Шкірко — сказали Вовки й поникли головами, нечай хотіли сказати, що не буде нині з ними сідіати, а мусить йти за здоров'ям.

Ватажко встав й узяв Шкірку за руку. Завів його до соняшного гординника.

— Дивись, Зелена Шкірко. Тепер сонце вказує дев'яту годину. Тепер ти підеш у ліс. А за дев'ять годин, коли сонце буде просто, на заході, вернешся з доказами, як ти провів у лісі день проби. Але уважай, не спізнися! — І не приходи за скоро!

Ватажко дав йому коробку зі срібниками. Шкірка склав її у міночок, який носив на грудях, взяв у руки лук і стріли, провірив чи в кишені є ніж і пішов. А на галузі попліла

звичайна таборова праця пластунів. По дорозі думав Зелена Шкірка, як має уладити нинішній день, спершу хотів йти просто на схід, а опісля вертатись цією самою дорогою. Таким робом буде знати, коли слід вертатись. Але скоро покинув цю думку. Бо він чайже не раз за цілій день збігтесь з наміреного напрямку. Перед ним засяяла поляна. А на краю її зашелестіло щось на дереві... Доглянув якусь птаху. Може це дикий голуб — подумав.

Не довго застanovalyся — зложив стрілу й стрілив. Та було задалеко, не поціли, лише сполосив птаху. В добавку стріла вбила в кору дерева.

— Зле зачинається! — подумав. От, що значить бути необережним і незрівноваженим. Наполохав голуба, що й стрілу запроцістав.

Війшов на поляну. Властиво не була це поляна, а проруб, що перетинав ліс поперечно до його дороги. Шкірка вже хотів перейти на другий бік лісу, коли додгаянув під одним пнем червону цапку.

— Ах, сунці!

І врадуваний, кичувся збирати їх. Коли вже троха притяг його голод, вирішив назбирати їх більше, тому зробив з березової кори коробку і наповнив її віцерть сушинами. Ось пішов далі. По якому часі найшов підходяще місце, щоб розпалити вогонь. Тут було доволі грибів. Шкірка призбирав їх багато і одні різни скепти, другі принесли до табору. Тепер узяв розкладата ватру. Уложив жменю дрібних суш-

Команда Першої Пластової Зустрічі Канади у Вінниці з Командантом
п. сен. Омеляном Тарнавським

хих гілячок, з боку під рукою по-
клав трохи більші й витягнув сір-
ники. Отіврив — і зжахнувся. В ко-
робці було всього два сірники!

— Га, — подумав Шкірка — тре-
ба обережно розкладати бағаття.
Ще я придумав один добрий плян,
яким може й старих Вовків задивує.
Одну сірничку розколол уважно на
половину. Однією половинкою запа-
лив ватру, бо призбирав що сухих
платків березової корі, що дуже
добре горить. Щойно на куснях цієї
корі уложив піраміди зі сухих гіля-
чок. Заки пеклися насторомлені на
прутків покрайні гриби, Шкірка
змайстрував декілька нових стріл,
яких вістря — для більшої твердо-
сти — обляпив у ногні. В той спосіб
мав теж доказ, що він розпалив ног-
нице. — Гриби без солі не дуже
смакували, але голодний на це не
зважає.

Тепер пригадав собі Шкірка, що
на південні від табору пливе поті-
чок. Пішов туди, бо в воді скоріше
можна щось зловити. Скорій зай-
шов у широкий багністий ярк, де по середині плив потік. Ішов понад
берег. В одному наполохав дику
качуку. Перешукав те місце і знайшов
гніздо. Не хотів брати яєць, хоча
они були неабияким присмаком. Кожі
зійшов більше у долину, де яр
звужувався й багністі береги замі-
нилися кручами, потрапив на кілька
ракових дір, з яких витягнув неод-
ного рака. В іншому місці підйшов
тихесенько кілька рибок, що вигрі-
валися на сонці. Перервав їм дрімку,
бо дві доволі величкі зловини рука-
ми.

Спік їх на ногні, з'їв і пішов до та-
бору. Не був певний чи вже шоста
година, тому залишив припаси під

одним замітним деревом, а сам обе-
режно підівз від табору. Зняв ба-
льом, бо білі пера могли його зра-
дити. Зате заслонив голову в'язкою
жмутків папороті. Обережно під-
сунувся під край поляння. Побачив
товаришів, що на середині галяви
вправляли метання лісською і бальом.
Київ на годинник. Тінь вказу-
вала пів до шостої.

Ще пів години ждати — подумав.
Точно о шостій годині прийшов
до табору. Всі припали віддав Сі-
рому, а нові стрілі і сірники Стар-
шому Вовкові.

— Уф — гаркнув Сірий, побачив-
ши стільки припасів.

— Уф — відгукнув старий, огля-
нувшись нові стрілі.

Поглянь у коробку сірників,
великий ватажку — промовив Зелену
Шкірку.

— Уф, Уф! — кричав здивований
ватажко. — Гляньте хороబі Вовки! —
і показав усім на переміну то ко-
робку з лівтора сірниками, то стрілі
запарені в огні.

— А тепер Шкірка мусить іти на
стежку, бо можуть насокочати на нас
вогни — сказав Старий Вовк.

Зелена Шкірка пішов на свої чати.
Притайся за деревом і жде. В лісі
тихо, лише пташиня цвірінкає до
сочу. Заходячи сонце обагреє вер-
шики дерев, проридається крізь віття
чорвоними жемчугами паде на
землю. Нараз... Дві три пташки на-
гла шурхнули з недалекого куща.
Спіл замовків. В лісі стало тихо, хоч
маком сій. Шкірка зрозумів, що це певно
вогонь наполохав їх. Чим скор-
ше попоз від табору, але так, що ні
найменша гілка не зашестіла го-
лосно. Сказав Вовкові про це й за-
мент ціле плем'я Вовків, за вийнят-

ком обозного, підплюв під загро-
жене місце. Засідка удалася. Та по-
казалося, що це не вороги, а гости
племені Лісів. (Вовки запросили
Лісів на свою ватру). Ватажок за-
вів всіх до бағаття. Всі мовчики по-
сідалі й чекали, аж поки він не ви-
тягнув „коробки міра“ з цукорків
їй не пустив її кругом. Заступала во-
на „люльку міра“, і по думці Старо-
го Вовка, цукорки багато більше
помагають на чарі Чорних Духів,
як тююн... Тепер попили гомінка,
весела розмова.

А по вечорі Йменовано Зелену
Шкірку воїном. Зачалося від довгої
промови, в якій ватажок представив
усі його заслуги й всю помисловисть
під час нинішньої проби. Після цього
Зелена Шкірка відішов у ліс,
„розмовляти з духами предків“, а
Старий Вовк спілав у племені:

— Чи хочете, хороబі Вовки, при-
няти Зелену Шкірку між себе? Ска-
жіть хороబі воїни, чи хочете?

— Хочемо благородний ватажку.
— Всі?

— Всі!

Є старий індіянський звичай, що
новик зажи буде називаний воїном,
іде у нетрі й перебуває там так дов-
го, поки не побачить у сні якого
звіра. Така його назва потому.
Тим-то, коли Шкірка вернувся, син-
тат його ватажок:

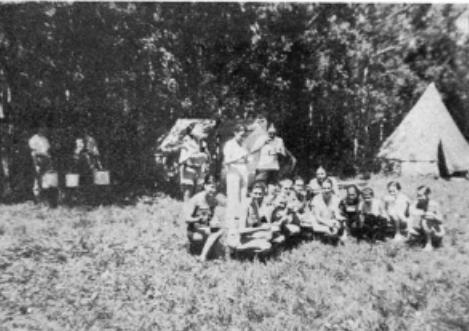
— Скажі, Зелена Шкірко, які ду-
хи предків, які опікунчи звірі з'яві-
лися тобі у пам'яті? Скажі, про що що
думав?

— Не бачив я в уяві духів, тільки
думав про нинішній корж.

Вовкам було трохи смішно, але
ніхто не сміявся.

Сірий Вовк говорив тепер даль-
ше:

З ПЕРШОЮ КРАІНОВОЮ ПЛАСТОВОЮ ЗУСТРІЧІ КАНАДИ

Курін' юначок ім. кн. Ольги (Vinnytsia. Man) на триденній прогулці в серпні 1955 під час обіду
Фото: Р. Сенчук

Впоряд з палицями у Крайовому Вишкільному Таборі Юнаків в Українському Парку біля Вінниці в серпні 1955
Фото: Р. Сенчук

— Нині, в обличі духів наших славних Предків, перед хоробрими воїнами Вовків і за іхньою згодою ймену тебе Зелена Шкірко, я, Старий Вовк, великий ватажок племені, правдивим воїном і членом племені Вовків. Хай наш томагавк міра буде все між нами закопаним!

— Уф! Уф! — кричали Вовки. Хай живе новий воїн Вовків!

— Перед одівним святим, vogнем, що пожирає темряву, перед святым тотемом, що вів наших предків у бій, питаю тебе, Зелена Шкірко: чи обіцяєш бути хоробрим воїном?

Тиша. Шкірка повагом підішов до тотему й доторкнувся правою рукою, потому подергав руки над ватрою й поклонився Вовкам.

— Перед святым vogнем, перед святым тотемом обіцяю: Не принесу сорому українській землі!

Іому подав руку ватажок. А далі поцілували тричі і сказав:

— Славна радо Вовків! Перед вами стоїть новий ваш брат і воїн: Вовк-Ласун.

Серед веселки вигуків кинулися всі цілувати Шкірку, що дістав тепер нове ім'я Ласун. Потім взяли на щит, обнесли довкола ватри й поставили під тотемом. Тепер всі поприносили йому різні дарунки: один дав ніж, другий шкірку гадюки на піхву, третій зуб дика на амулет, або вістря списи. Потому всі завели бойовий танок кругом бағаття під звуки індіанської пісні:

(„Старі мокасини ношу”)

Літали томагавки, дзвінко лунала пісня, й палахкотіло бағаття. Ішов танок. Таке торжество не часто бачили Вовки!

(З „Пластової сторінки”. КВОМ-у, Лондон).

У СВІТІ ГІРСЬКИХ ЧАРІВ

(СПОГАДИ З ГІРСЬКОГО МАНДРІВНОГО ТАБОРУ ВАТАГИ „БУРЛАКІ” В ГОРАХ АДІРОНДАК)

Виходячи з Адірондак Ладж відкрив Монт Марсі, ступаю відомою мені з минулого стежкою під гору. Щось непокоїть мене... Знаю, що ще кількасот кроків до підходу стрімким узбічям вгору, що далі мусітиму зійти трішки вниз, щоб знову далі підніматися вгору. Знаю це, але не можу отриматися від думки, що входжу в інший світ, досі мені не відомий. В чому ж діло?

А відповідь — в мені самому і в довкіллі. Пам'ятаю: осені минулого року так бағат разів приходилося мені перестрібувати з каменя на камінь, щоб вимінути камабан й багниця, а навколо було бағато бараній осені. Зара з немає бағовинних місць і немає бағатства барв. Обабіч доріжки — стежки — море цілінної зелени. Зелень повна бағатством зрілості і вона не дає в перспективі ні тіней, ні гострих зламів. Збагнувши це, шукаю доповнення в самому собі. Перед роком, праця, я їшов тією самою стежкою, підходив з тією самою думкою — вийти на верх, але з того часу стелька минулося, стельки пережив і пізнати!

На Марсі Дем теж трохи інакше. Від осені минулого року стала нова гребля, а разом з тим, збільшилася поверхня озерця. І як тоді, підступаючи аж до пlesci стрункі берізки, приглядаючись в ньюм чечурні й грандіозні. Як тоді, відбиваються в пlesci іхні білі пні й гілки, але якось не так... І знову рефлексії. Знову причина шукати відповіді в самому собі і в довкіллі. Накінець

ствердження — ті самі берізки над і в пlesci, але на іншому тлі. Восени було бағато золота і барв, а зараз так бағато, так дуже бағато однорідної зелені...

І ще в одному інакше. Тоді було товариство друзів, які зросли у мандрах, був гурт спаяний тією самою гамою відчування, і радість його була повинною і більш безтурботною, як тепер. Сьогодні — гурт молодих юнаків, з яких бағат ступають вперше гірськими стежками, вперше мають змогу пізнати гори і, які, а це муши ствердити, ще далеко від того світу гірських чаїв. Не кожного полонювали й полонюють своєю красою узбіччя високих шпилів, широкі панорами з них і вузькість обріїв з глибоких долин. Не кожного, і це вже такий неписаний закон гір, заманювати виснажливі підходи на шпилі, шорсткий і холодний вітер на них, і не кожний з них скоче мандрувати до тих „блакитних цвітків далечі”, що чинять життя мандрівника таким змістовним... Але варто і їм розкривати той світ, щоб і вони могли збагнути всю красу його.

Хай тільки один з них збагне його, хай тільки один полюбить його, хай тільки один з них збереже в серці гарний спомин з нього! Цієї свідомості досить, щоб вести їх у царство гір.

Майорію в холоді вечора гігантами з'являються шпилі. На них наслідни сутінки передвечірного спокію, розпростерли його — ген, аж понад пlesco озерця і там зливаються в

МАНДРІВНИЙ ТАБОР ВАТАГИ „БУРЛАКИ” В ГОРАХ АДІРОНДАК 1955

На підході не верх Альгонквін

Фото: Ю. Федорович

Зупинка над потічком

Фото: Ю. Федорович

ЛУЧНИЦТВО

одне з синявістю диму мандрівної ватри.

Хиесенським відгомоном котиться понад плесом таборове „на добрачніч”. Над поблизу пікшилем вирнає з-під хмаринки місць-князя нічій розстяле долами біле приядво мряк. Занурюється в них безшлестно й наказує шпилям і верхів'ям чинити те саме.

Срібляться дерева. Накинула ніч на них пригорщами срібні мережива тині. Час людям і деревам поринуті у тиші...

На Марсі Дем, в серпні 1955 р.

*

З Мт. Марсі далекі обрії, Вони спираються синяво на безлічі шпилів, приліпають різкими спалахами до гірських озерець, то знов, заманюють очі розлогістю кітловини — долини навколо Лейк Плесід. Над озером повій сонця і тіні від хмаринок, що женуться вітровими діржками...

Праворуч від Альгонкін Піку розлоге узбіччя гори. Нейкаве на перший погляд. Повертаючи на нього котрийсь там раз, помічаю глибокі розколини — борозни й зачітуються в них, як у кнізі:

...перебушував надімною гураган. Вдарили гівній велетенською косою вихрів по мені, зловив у смертельні обійми смerek, повідриав іх з коренями від землі й позивчених, як тендітні іграшки, порозкидав впоперек лісу, вздовж лісу, як попало...

І здається мені, що довколишні дерева ще мусят жити життям тяжкого переляку, що іхні шуми зовсім інші від шумів посестр на долинах. Ям, напевно, верзуться кошмарні видовища — сні, причуваються в тиши нічій стогомонами стогоні нівечених, зойки ламаними хворохті, плач тендітні і той гроzoю сповнений рев лиходія...

Де я бачив подібну картину? Де я бачив?...

Ах, знаю, це так було давно, ще відь в юності, що його ледь вловлюю в пам'яті: ...позад ланом згіріючих хлібів пронеслася градова бурия. Полазала тендітні стебла хлібів, померила їх вздовж і впоперек лану широкими борознами, вдарило по них тупою велетенською косою вітру...

І зараз щось таке передімною. Вони велетнєве розміра: і знищення, незагнute величчю сили смертних ударів...

Помічаю їх вичуттям тривожності існування. Свого й довкілля...

На Мт. Марсі, в серпні 1955 р.

Пл. сен. О. Федорович

Стріляння з лука є таке старе, як стара є цивілізація.

В давніх історичних та доісторичних часах, лук це була пожива, — лук, це була війна, — лук, це було самозбереження, — лук вирішив бій над Калкою, а рівчано доло нашої батьківщини на довгі роки. Та з другої сторони лук допоміг Свя-

куютій до свого крісла на колесах нерідко користає з лука, як одиночного спорту, що йому доступний.

Лучництво потягає всіх від малого пластунів до старого „бізнесмена”. Лучництво є спеціальною любленіє серед дівчат. Багато американських університетів мають лучництво у своїй спортивній програмі. Бі-

стрільць

Діва і стрілець з луком на малюнку в Збірнику Святослава 1073 року

тославові Завойовників завісити перемоги на воротах Царгородії.

Лук помагав Володимирові Мономахові в полюванні на дикого звіра. Врешті слава проминула.

Люди забули за лук. Навіть дерево, з якого наші предки робили луки! — ти — й воно поволі вимирає.

Не забули за лук спортсмени. Тисячі молодих лучників беруть участь в змаганнях рік-річно в цілому світі. Тільки українських лучників немає.

А шкода, бо стріляння з лука, один з кращих спортів. Це спорт, що виробляє завзятість, певне око.

Стріляння з лука виробляє гарну почуття. Розвиває грудну клітку, ви-простовує стовбур хребетний.

Стріляння з лука є одним з тих нечисленних спортів, де жінка може змагатися з чоловіком наравні.

Лучництво не є спортом для глядачів, так як копаний м'яч. Це виключно спорт розваговий. Понемніші тут вмілість осягнення тільки заподадливою працею над собою. Лучництво, це спорт для всіх, від малого до великого і через цілій рік. Навіть інвалід — ветеран, при-

ля триста клубів лучників існує в Америці.

Це спорт, що повільно, але постійно розвивається.

Де початкуючий може стрілити? Всіду, де є досить місця і забезпеки, що нікого не пошкодить.

Як багато місця потрібно? 20-30 м. є досить для дітей, 30-100 м. для старшин. Але осто роже, стріляння хоч тільки з лука, може бути небезпечне, тому при стрілянні треба перестеригати тих самих засобів безпеки, що при стрілянні з пальної зброї. Всі, що не стріляють, повинні стояти біля 3 м. поза стрільцем.

Добрий лук для початкуючих коштує більше \$5, туzin стріл біля \$9 за щит, до якого ціляється, біля \$5.

Очевидно всі ті речі спричиняті хлопець може сам собі зробити.

Дерево уживане тепер на луки, це дерево цитринове і помаранчеве.

Інші роди дерев — теж уживані. Нема фактично перешкод для тих, що хочуть. Це ще одна з великої плеяди гарніх і для кожного доступних спортів, у нас занедбаніх.

Цей спорт надається до введення на літніх таборах, що рівночасно з введеним виробу луків та стріл, да-ло б молоді багато пріменним хвилин, а управі табору відпала б ще одна журба, чим заняті молоді, як паде дощ.

Володимир Колодій

Людина, що не хоче виконати свої постанови, коли вони ще свій, не може мати надії на добре майбутнє. Всі її заміри розворочуються в вирі життя, або по-ринуту і залишають у сні лініївства.

Марден

Кадра Виховниць з Торонто — чемпіони в змаганнях відбиванки у Війніегу

Фото: ст. пл. О. Дмигуринин

СПОРТОВЦІ МИ...

Перша Краєва Пластова Зустріч Канади проходила з повним успіхом, однак в неї діло зауважено в обідних пітлаборах якнайменші відмінний рух. В жіночому пітлаборі цей рух більший як значений, але тільки в перших трьох шатрах, де приступилося Кадра Виховниць. Съєготані в спорт і відбиванки змагання між кадрами й у цьому було джерело пізнавання. Знову ж у чоловічому пітлаборі невеличкий заколот тилько в країнському шатрі, де розташувалися Мілько, „тренер“ горянської відбиванкової дружини „К. В.“.

Важки прийшли очікувана година. На відбиванковій площі жіночого пітлабору станили проти себе дві найсильніші відбиванкові дружини кадр, саме ті, що дійшли до фіналу: Війніег — Торонто. З одної сторони площа зверталася на себе увагу Мілько. Він нагадував собою добре опанованого пластика, тільки по виразі його лиці, ті що його добре знають, пізнають, як в нього думки: „що буде, які моя програтую?... Сором? І чо я усе!“

Змагання почалася. На гриці раптова тиша. Навіть Аня перестала дорікати Зені на кулаки. Мицю і Ліду прибрали, як ніколи, поважні міні ї в додатку до вже великої несподіванки Олька і Христя зовсім затихли. Натомість Війніег грав зовсім свободно. Тільки час до часу чутти лагіди перестороги Роми і Тані, Марійка не бісся м'яча. Гала не тає сильно. Таїса скоріше. Стаха уважно і т. д. Делал тишку перепираючи вигуки публіки. Це так ретельно допомагає Едмонтон Війніегові, а з другої сторони Монреаль Торонтові. А в тому хорі: — Ой, подруго, уважайте, „або“ — а бачиши, то наша подруга так добре сервеце. Це голоси юначок вірних своїм впоряднанням. Вже змінили дружини гриць, а горянські гріві дали мочвати, діно, тай гол! — тільки припнутили від сонця очі уважно стежать за м'ячем. Наші Мілько несподівано вже так, як післі змагань, Сів собі біля Улянні і в дівікі стежили за шкіавовою грою, та старався переконати ї, що все таки праця його не зовсім пішла намарно. Але з обличчя Улянні не можна буде загинути, що вона переконана в тому.

Гра закінчується. На гриці рух. Дружини викривають тричі „Слава“, Таня й Ольга, як капітани дружини, крікло, по-пластиковому, стискають собі попід сітку ліві руки. Шоб все відбулося в ікнайбільшому порядку, на плащу з дуже офіційною міною виходять Стефко і Мілько.

Мілько могутнім голосом проголошує

висліди змагань: — до фіналу в відбиванці із жіночими кадр дійшли: Війніег, Торонто. Здобула першество на Канаду в змаганнях відбиванки Кадра Виховниць Топонто! Глибокий відхід — і кадри змаганок відходять з гриць. Сам Мілько фотографує „свою“ перемону дружину.

Скоф!

Дир, учасник

НАПІКРАШНІ СПОГАД З „ПУЩІ-ВОДИЦІ“

Тaborоні прогуляків із своїми пригодами та віднайденими, зачіпуються завжди довго в пам'яті пластунів. Погодуло да Українського Села Попларфілда. в Манітобі залишились учасниками якнаймінші спогадів з юнацького табору „Пуща-Водиця“. Довго ми чекали на нас мандірку! Врешті, другого тижня перебування в таборі Командантка сказала нам, що в суботу відбудеться одноденна мандірка. Всі ми дуже вітчизні, але ще більша була наша вітка, коли дізналися ми, що вона відбудеться до Українського села.

Поділивнися на групи, бальбою вирушили ми в погоню. В позовіні дороги наш виряд почав нам трохи заваджати. Пробудивши ми рости нації напалечники різними способами і переконавшися, що нести їх на грудях замість на плечах є багато легше. По тільки годинах машину ті, що були на пецеї, залишили позаду, а прибули ми відтінок місце пів години пізніше. Але батьківсьтво нам вернулось, коли ми з'єднані смачніючи, знарені під додглядом нашої Улянні. Коли по обидві командантка погуляли запитали юначок, хто вже далі не може йти, зголосилося десять. Однак, почувши, що всі інші їдуть візажинним автобусом до Української села, втомленіх не було. Шкіавість була велика. Кожна з нас

Всю свою увагу спрямувіла на те, щоб мчалося, щоб візати найважливіші питання свого життя, щоб у відповідну хвилину МГТи сказати: „Я родився для цього, ще є мое призначення!“

Марден

Юнахи з Куреня ім. кн. Святослава Завойовника у Війніегу будують міст в липні 1955 в парку, де відбулася Перша Крайова Пластова Зустріч Канади

нажче уявляла собі це Українське село на канадській землі.

По двогодинній їзді прибули ми до Попларфілда. Село це велике й дуже розкинене. То ми якось що зацінило на цім клаптику Української землі в Канаді. Української тому, що живуть там самі тільки українці. Тут живуть діти та внуків наших підгірних пion'їн. Наші звуповичні збільшилося, коли ми побачили двоє стареньких людей, селян. Декому вони нагадували селян з наших народних оповідань.

Із шкіавих місць, що тіх ми відвідали в цьому селі, треба згадати — наприклад, католицьку та православну. Обидві ці церкви є побудовані, як сільські церкви в Україні. Коло католицької церкви стоїть детьчев'яна пізнянини. Ця звичайна дерев'яна будівля зробила на нас велике враження. Саме якраз із такої дзвінки, колись давно на Віленському не вдавали дзвони, сповіщаючи та прославляючи Іого Воскресіння. Може навіть дехто з нас ще пам'ятав, як лічівці з хлопці виволили коло ней Віленській гагілі.

Понад входом до церквиного подвір'я поставлена пам'ятник нащіні першим пion'їнам. Недалеко коло перекрістя стоїть сільська читальня. На сцені — краєвид села, а на стінах поетрії Таваса Шевченка. Леся Українки, Івана Франка.

Відвідалі ми також фарму українського „спікера“ в Манітобському Парламенті. Оглядали ми паску, город і садок — школа тільки, що не вишиєні. Але час не стояв. Сонце вже йшло на спочинок і нам треба було вертатися до табору. Подікуючи за гостинності, відпинули ми назад відкритим автром на місце нашого таборування. Знайшлася ще мала групка відвалин і непоборних, що хотіли йти до табору пішки. Але на наші превеликі жалі Командантка не позволяла, тому, що було уже пізно. Прихідши під паркову браму нас вивантажили, щоб часом юнахи не подумали, що ми автами їхали (хоч це була правда). З піснею та чудовими спомінами вернулися ми до табору.

Юнаха О. Ф.
з „Війнірок“

НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА СІРОГО ЛЕВА,
ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ РАДУ,
ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ БУЛАВУ,
КРАЄВІ ПЛАСТОВІ СТАРШИНИ,
ПРОВОДИ ПЛАСТОВИХ СТАНЦІЙ І ГРУП
І ВСЕ ПЛАСТОВЕ ТОВАРИСТВО В КРАЮ І У СВІТІ
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ ВІТАЕ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
ПЛАСТОВИХ ВІХОВНИХ ЖУРНАЛІВ
„МОЛОДЕ ЖИТТЯ” І „ГОТУЙСЬ”

ПІЗНАВАЙМО УКРАИНУ!

СЕРЕД КРИМСЬКИХ ГІР

Кілометрів за п'ятнадцять від міста Алушти, за долиною, прорізаною маленькою річкою Улу-Узен, починається територія Кримського державного заповідника.

Більша частина гір заповідника вкрита лісами. Половину порід становлять тут скелястий, черешчатий і хвастистий дуби. Від західних схилів Чатир-Дагу по горі Чорний, Великому Чучелі до південних схилів гір за ущелиною Яман-Даре тянутися букові ліси. Вони вражають людину, яка вперше потрапляє сюди. Скрізь похмури, сірі колони стовбуრів.

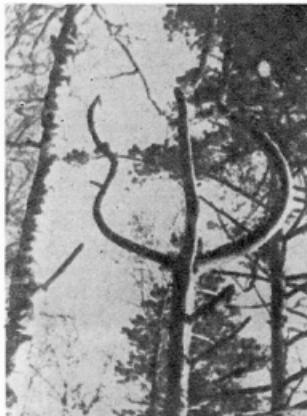
Багатий тут тваринний світ. Головні місце належить кримському благородному оленеві. Іх нараховують до двох тисяч. Живуть олени поодинці і невеликими гуртами. Особливо гарні олени-самці. Восени, коли починається гін, гори сповнюються ревом рогатих. Вже доведено до максимуму кількість олієнів, яка може жити на заповідній території. Передбачається відлов олієнів для переселення їх у лісі угідія Україні. Для цього вже збудовані пробні клітки — ловушки.

Живуть тут і маленькі родичі олієнів — козулі. З острова Корсики у Середземному морі колись були завезені в Крим гірські барани — муфлони.

Є у заповіднику і хижі звірі — лисиці, кам'яні борсуки, ласки. Цікаво, що вони в горах живляться не тільки гризурами, пташками, комахами, а й очохе ласують дикорослими плодами.

Численні пернаті населяють угіддя заповідника. Навесні повітря навколо сповнене співами дроздів, маливок, в'ячариків, синиц, кроплив'яник, зябликів, циглів, вівсянок, жайворонків... В небі можна побачити чорного грифа, крила якого в розмаху більші від двох метрів.

В. Пархоменко

Тризуб на сосні

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІХОВНИХ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ

зложені:

Новинка Гніздо „Лісове Царство“ в Едмонтоні чверті ст. пі. I. Стадника (край оголош., в ч. 7-55 14 дол.) 1.—

Новинка з Дітройту на передплату для новачків у Німеччині 4.—

„Соловейки“ Гартфорд, на передплату для новачків у Німеччині, як заробіток з Тижня Пластуни 1.—

Таня Бемко, новачка з 24-го гнізда новачок у Йоакирку 1.—

Юнацький гурток „Лис“ з Амстердаму через ст. пі. Ореста Кравса на пресфонд. М. Ж. 5.—

„Перепелічки“ з Війнінгера (Канада) на передплату для новачків у Німеччині 2.—

Табір новачків „Птички з України“ три

передплати для новачків у Німеччині і 9.— дол. на прес. фонд „Готуйсь“ 15.—

Табір новачків „Будівничі Києва“ в Іст

Четем на пресовий фонд „Готуйсь“ 9.—

Відоля та Іруся Гнатюк на прес. фонд „Готуйсь“ 1.—

Новинка з Елізабет через сестр. Ірину

Стеській на прес. фонд „Готуйсь“ 5.—

Осередок старших Пластунів Торонто (Канада), збірка на Раді Осередка дnia

14. жовтня 1955 на пес. фонд. М.Ж. 6.—

Курінь ст. пластунок „Перелепти Птиці“

у Війнінгера, збірка на товарицькому вечорі

в домі ст. пі. Уляні Куссій на прес. фонд. М.Ж. 11.—

Наліпка із серії „Золотоверхий Київ“ з печаткою Пластової Київської Виставки, що відбулася у Війнінгеру в дні 12-19. листопада 1955.

З НОВИХ ВИДАНЬ

„Vademecum“. Гутірка з впоряднинами. видав Курін „Перелік Стежк“ з долученням до програми Калми Виковиць. Гутірка ч. 1 липень 1955 Допг. 8°, стор. 65. (штук.)

Збірка кімнатних, рухомих і теревонів гор, як теж теревонових марнів з гутіркою про те, як їх виводити і організовувати. Віра Вонк: ЛЕГЕНДИ. Видавництво „Молоде Життя“. (Рів де Жанеиро, 1955). 16°, стор. 27.

Збірка гарних українських легенд, написаних співробітницею „Молодого Життя“, друкованих здебільшого на сторінках пластавочних видань.

ВІСНИК КРАЮВОГО ПЛАСТОВОГО СТАРШИНИ В АВСТРАЛІЇ. Виходить неінтерично. Сідней. Ч. 1. за серпень 1955. 4°, стор.

ВОГОНЬ ОРЛІНОГО РАДИ. Ч. 12. Дванадцятий круг Братчиків і Сестричок. Ноупорт — Торонто, листопад 1955.

Чергова збірка цінних матеріалів для новацьких виховників, частини з яких присвячена господарському вихованню но-вацтва.

„MOLODE ZYTTIA“, Journal for Ukrainian Youth

Видає „Молоде Життя“, зареєстрована корпорація.

Published by „Molode Zytia“, Inc.
New York, N. Y., USA.

Редактор Колеги.

Загальна Редакція І Адміністрація віховних журналів: Богдан Кравчук 2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30. Pa. USA

Ціна \$0.20. Річна передплата (10 місяців крім вакансій) — \$2.00.

Друкарня „Дніпро“, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью-Йорк.